

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 364/2016
26.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела угрожавања опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката И.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К бр. 271/15 од 13.11.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж 29/16 од 02.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2016. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К бр. 271/15 од 13.11.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж 29/16 од 02.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К бр. 271/15 од 13.11.2015. године, окривљени М.В., оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавања опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одређено да уколико је не плати у остављеном року иста ће бити замењена у казну затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1. и 7. и члана 261. став 3. ЗКП, обавезан је окривљени М.В. да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 200,00 динара, а на име паушала поступка износ од 2.000,00 динара и да оштећеном Ђ.Д. плати на име трошкова кривичног поступка износ од 36.400,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудне судске наплате, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени Ђ.Д. упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом и Вишег суда у Ужицу Кж 29/16 од 02.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.В., адвоката И.Б., а пресуда Основног суда у Пожеги К бр. 271/15 од 13.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.В., адвокат И.Б., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тач. 7, 8 и 9. ЗКП и повреда закона из члана 439. тачка 1. и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да укине другостепену одлуку и предмет врати другостепеном суду на поновну одлуку о жалби.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. је неоснован.

Бранилац окривљеног М.В. у захтеву наводи да су побијане одлуке донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП и да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, као и уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8 и 9. ЗКП, јер је побијаним пресудама прекорачена оптужба, и није потпуно решен предмет оптужбе. Наиме у захтеву се наводи да је против окривљеног М.В. поднет оптужни предлог Кт 108/13 који је примљен у суду 29.03.2013. године, који се односи на кривично дело из члана 124. став 1. КЗ, али ОЈТ у Пожеги је поднеском од 13.08.2014. године уредио чињенични и правни опис оптужног предлога тако што је уместо радње хватања за средство подобно да тело тешко повреди или здравље тешко наруши окривљеном стављено на терет да је Ђ.Д. таквим средством нанео лаку телесну повреду, чиме би извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, чиме је оптужни акт од 29.03.2013. године стављен ван снаге, а ако је и остао на снази, он је на снази уз измену од 13.08.2014. године, у ком смислу се заменик основног јавног тужиоца у Пожеги на главном претресу од 03.04.2015. године у завршној речи и изјаснио. Из наведеног разлога неприхватљив је став првостепеног и другостепеног суда да у односу на окривљеног М.В. егзистира оптужни предлог Кт 108/13 од 29.03.2013. године (при чему у списима предмета

првобитно постоји поднети оптужни предлог под тим бројем од 28.03.2011. године при чему је уместо 2013. стављено 2011. година). У захтеву се даље наводи да је првостепени суд на новом главном претресу као основ за суђење морао узети онај део оптужбе који се односи на укинати део пресуде, а јавни тужилац у завршној речи од 03.04.2015. године изјаснио да остаје при оптужном предлогу од 13.08.2014. године који се формално односи на окривљеног М.В. од ког оптужног акта јавни тужилац никада није формално одустао, а ипак на главном претресу од 13.10.2015. године констатовано је да је тужилачки помоћник предочио садржину оптужног акта Кт 108/13 од 29.03.2013. године који је био стављен ван снаге уређењем оптужбе од 13.08.2014. године, односно важио је уз наведену измену, па се то не може сматрати предузимањем гоњења по раније поднетој оптужби, поготову што се заступник оптужбе није формално изјаснио да одустаје од уређене оптужбе од 13.08.2014. године.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног М.В. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да су изнети наводи у супротности са садржином списка предмета, и да је у односу на окривљеног М.В. оптужни акт Основног јавног тужиоца у Пожеги Кт 108/13 од 29.03.2013. године у чињеничном опису и у правној квалификацији кривичног дела остао неизмењен до закључења главног претреса, које Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, која је учињена на тај начин што је првостепени суд из чињеничног описа радње извршења у првостепеној пресуди изоставио речи „и истом замахнуо према оштећеном Ђ.Д., али је оштећени избегао ударац“, на који начин је повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде, и прекорачена оптужба, а и учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, јер радња окривљеног на начин како је описана у изреци првостепене пресуде није кривично дело.

По налажењу Врховног касационог суда, будући да првостепени суд током главног претреса није утврдио да је окривљени М.В. замахнуо према оштећеном Ђ.Д. али да је оштећени избегао ударац, првостепени суд није повредио чињенични идентитет пресуде и оптужбе изостављајући из чињеничног описа изреке првостепене пресуде изнете наводе, јер исто не представља чињенице које би утицале на измену неког од битних елемената кривичног дела које садржи изрека првостепене пресуде и за које је окривљени оглашен кривим, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. неосновани.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. указује се и на повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 8. и члана 264. став 1. ЗКП, наводима да је окривљени Ђ.Д. пресудом Основног

суда у Пожеги К 34/13 од 03.04.2015. године правноснажно осуђен поводом истог догађаја у вези кога је и окривљени М.В. оглашен кривим, па у поновљеном потупку Ђ.Д. не може имати статус оштећеног и у складу с тим окривљени М.В. не може бити обавезан да му накнади трошкове кривичног поступка.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме бранилац окривљеног М.В. изнете наводе је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да је окривљени М.В., обзиром да је у овом кривичном поступку оглашен кривим, дужан да накнади трошкове кривичног поступка оштећеном Ђ.Д., које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. указује се и на то да је окривљени М.В. у конкретној ситуацији поступао у нужној одбрани, као, и да радње окривљеног, како су описане у изреци пресуде представљају дело малог значаја, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. у вези члана 18. и 19. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, у радњама окривљеног М.В., ближе описаним у изреци првостепене пресуде, стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а изнетим наводима заправо се полемиче са чињеничним утврђењима суда, јер постојање нужне одбране и околности да ли је дело у питању малог значаја, представљају чињенична утврђења суда, а што не може бити законски разлог због кога је подношење захтева за заштиту законитости окривљеном дозвољено, па се Врховни касациони суд у оцену изнетих навода није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**